

บทที่ 5 บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าในเรื่องมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตการปกครองขององค์การบริหารส่วนตำบลกุดช้าง อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ เฉพาะนอก บริเวณพื้นที่ป่าอนุรักษ์ด้วยลักษณะของพื้นที่ในเขตปกครองนี้ มีเขตพื้นที่ป่าอนุรักษ์ประเภทอุทยานแห่งชาติ (ห้วยน้ำดัง) และป่าสงวนแห่งชาติ (ป่าแม่แตง) การคุ้มครองป้องกัน แก๊สและพื้นฟูสิ่งแวดล้อม เพื่อให้การใช้ประโยชน์ในพื้นที่นั้นไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทั้งนอกเขตพื้นที่อนุรักษ์ และสกัดกั้นการกระทำที่จะส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในเขตป่าอนุรักษ์ พร้อมส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างเหมาะสม แม้ว่าในเขตพื้นที่อนุรักษ์จะมีหน่วยงานและกฎหมายให้ความคุ้มครองสิ่งแวดล้อมไว้ โดยเฉพาะแล้ว แต่ด้วยบุคลากรที่มีจำกัดและพื้นที่บริเวณกว้างไม่มีแนวรั้วกัน และนอกเขตพื้นที่ป่าอนุรักษ์ก็เป็นอำนาจหน้าที่โดยตรงขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ผู้ศึกษาได้ศึกษาเปรียบเทียบจาก กฎหมายประเทศฝรั่งเศสและประเทศญี่ปุ่น ถึงอำนาจหน้าที่และบทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการให้การคุ้มครองสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ผู้ศึกษาได้นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ผู้แทนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้ประกอบการท่องเที่ยว ผู้แทนชุมชน และนักท่องเที่ยวพำนักระยะยาว (Long stay Tourism) มาวิเคราะห์สภาพปัญหาการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติและวัฒนธรรมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เพื่อแนวทางและมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้เกิดความยั่งยืนในระบบนิเวศ และพัฒนาส่งเสริมการท่องเที่ยว เศรษฐกิจ สังคม สอดคล้องกับบทบาทภารกิจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้มาซึ่งบทสรุปและข้อเสนอแนะดังนี้

5.1 บทสรุป

แนวคิดเกี่ยวกับการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม มาจากปัจจัยด้านความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยี จำนวนประชากรที่เพิ่มมากขึ้นส่งผลให้ความต้องการทรัพยากรธรรมชาติเพิ่มสูงขึ้นตาม และเกิดการตระหนักถึงการมีอยู่อย่างจำกัดและเปราะบางของทรัพยากรธรรมชาติ เกิดกระแสความตื่นตัวด้านสิ่งแวดล้อมในระดับประเทศมีการประชุมครั้งสำคัญ คือการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยสิ่งแวดล้อมของมนุษยชาติซึ่งจัดให้มีขึ้น ณ กรุงสตอกโฮล์ม ประเทศสวีเดน เมื่อปี พ.ศ. 2515 การประชุมใหญ่ของสหประชาชาติว่าด้วยเรื่องสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (UN Conference on Environment and Development (UNCED) หรือ Earth Summit เมื่อปี ค.ศ. 1992 ที่กรุงริโอ เดอ จาเนโร ประเทศบราซิล ที่ประชุมได้ออกประกาศหลักการที่เรียกว่า “ปฏิญญาริโอ” ว่าด้วยเรื่องสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (Rio Declaration on Environment and Development) เป็นการยืนยันหลักการพัฒนาที่ยั่งยืนตามที่

ประกาศไว้ในปฏิญญากรุงสตอกโฮล์มเรื่อง สิ่งแวดล้อมของมนุษย์ (Stockholm Declaration on Human Environment) จากนั้นมีนโยบายและกฎหมายสิ่งแวดล้อมในระดับประเทศมากขึ้น ทั้งก้อพันธกรณีที่นานาประเทศต้องปฏิบัติตามภายใต้อนุสัญญาและความตกลงเรื่องสิ่งแวดล้อม และความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมที่มีผลข้ามชายแดน ซึ่งถือว่าเป็นความหวังไว้ร่วมกัน

การรู้และเข้าถึงการจัดการสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่นต้องให้ท้องถิ่นจัดการตาม แนวคิดการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น เป็นยุทธศาสตร์หนึ่งในการบริหารจัดการบ้านเมืองของรัฐในระบบประชาธิปไตย สอดคล้องกับสภาพการณ์บ้านเมืองที่เปลี่ยนแปลงไปในสภาวะที่สังคมมีกลุ่มที่หลากหลายมีความต้องการและความคาดหวังจากรัฐที่เพิ่มขึ้นและแตกต่างกันขัดแย้งกันในขณะที่รัฐเองก็มีขีดความสามารถและทรัพยากรที่จำกัดในการตอบสนองปัญหา ความต้องการที่เกิดขึ้นในแต่ละท้องถิ่นได้ทันต่อเหตุการณ์ และตรงกับความต้องการของท้องถิ่น และแนวคิดเกี่ยวกับการปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นการให้คนในท้องถิ่นมีอิสระในการปกครองตนเอง กล่าวอีกนัยหนึ่ง คือการปกครองตนเองโดยประชาชนในท้องถิ่นซึ่งแนวคิดดังกล่าวมีพื้นฐานจากหลักการกระจายอำนาจการปกครอง (Decentralization) ที่หมายถึง การที่รัฐมอบอำนาจการปกครองให้แก่องค์กรอื่นๆ ที่ไม่ใช่องค์กรส่วนกลาง จัดทำบริการสาธารณะบางอย่างภายใต้การกำกับดูแลของรัฐ โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะมีอิสระในการกำหนดนโยบายการปกครอง การบริหาร การบริหารงานบุคคล การเงิน การคลัง และมีอำนาจหน้าที่ของตนเองโดยเฉพาะโดยรัฐบาลเป็นเพียงผู้ทำหน้าที่ในการกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเท่าที่จำเป็นภายในกรอบของกฎหมายเท่านั้น

ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มาตรา 284 จึงได้มีการตราพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ขึ้น ซึ่งมีเนื้อหาสาระในการกำหนดอำนาจและหน้าที่ในการจัดบริการสาธารณะระหว่างรัฐกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยกันเอง โดยพยายามถ่ายโอนภารกิจหน้าที่หลายประการที่รัฐดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน

การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไทย รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 290 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีอำนาจหน้าที่ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม เพิ่มหลักเรื่องการเมืองมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น และในหมวด 14 การปกครองส่วนท้องถิ่น มาตรา 281 - 290 กำหนดให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ ที่สำคัญ 2 เรื่อง คือ การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่น และการบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น อำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลที่ตามพระราชบัญญัติสภาตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 มาตรา 67 (7) คุ้มครองดูแลและบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 มาตรา 16 (24) และแม่ใน (8) มาตราเดียวกันจะกำหนดให้การส่งเสริมการท่องเที่ยว แต่ซึ่งมิได้บัญญัติถึงการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จึงมีได้อยู่ในขอบอำนาจ และหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ พบว่า องค์การบริหารส่วนตำบลก็ตั้งข้าง ไม่มีการออกมาตรการหรือข้อบัญญัติตำบลว่าด้วยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เนื่องจากไม่มีกฎหมายให้อำนาจท้องถิ่นจัดระบบการบริการสาธารณะด้านการส่งเสริม

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแต่ชมรมผู้ประกอบการท่องเที่ยวแม่ตะมานมีระเบียบของกลุ่มเพื่อควบคุมการดำเนินกิจการท่องเที่ยวในชุมชนแล้ว

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประเทศฝรั่งเศสมีบทบาทสำคัญแทบทุกเรื่องรวมทั้งด้านการท่องเที่ยว โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมี 3 รูปแบบ ภาค (Région) จังหวัด (Département) และเทศบาล (Commune) ปัจจุบันทั้งภาครัฐ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ทั้งสิ้น เนื่องจากรับและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้ง 3 ประเภท ต่างมีพื้นที่ทับซ้อนกัน ดังนั้น จำเป็นต้องแยกภารกิจหน้าที่ โดยได้แยกภารกิจไว้ในพระราชบัญญัติ เลขที่ 92-1341 ลงวันที่ 23 ธันวาคม 1992 ว่าด้วยการแบ่งอำนาจในเรื่องการท่องเที่ยว เป็นการกระจายอำนาจในด้านการท่องเที่ยว ระหว่างรัฐ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

นอกจากนี้ ประเทศฝรั่งเศสตรากฎหมายที่ใช้ควบคุมดูแลพื้นที่ธรรมชาติ (Espaces naturels) ถูกรวบรวมไว้ในประมวลกฎหมายสิ่งแวดล้อมฝรั่งเศส (Code de l'environnement) การเข้าถึงธรรมชาติ (Access to nature) กำหนดให้ผู้ที่เดินทางเข้าไปในพื้นที่ธรรมชาติ ต้องขออนุญาตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นภายใต้เส้นทางที่กองงานแผนที่กำหนดไม่อาจออกนอกเส้นทางที่กำหนดโดยการขออนุญาตเข้าพื้นที่ที่มีค่าธรรมนิยม ทั้งยังให้นายกเทศมนตรีออกข้อบัญญัติเพื่อกำหนดเงื่อนไข และเส้นทางเดินทางได้มาตรา L361-1 เป็นต้น

ประเทศญี่ปุ่นมีนโยบาย กฎหมาย องค์กรและสถาบันเกี่ยวกับการท่องเที่ยวญี่ปุ่นมีการประสานงานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานรัฐบาลกลางที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว และระหว่างรัฐบาลกลาง กับรัฐบาลท้องถิ่น ทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวญี่ปุ่นประสบความสำเร็จ ราชการส่วนกลางของประเทศญี่ปุ่นได้มอบหมายงานรัฐบาลกลางที่เกี่ยวข้องกับกิจการท่องเที่ยว รวมถึงอุทยานแห่งชาติ ธุรกิจนำเที่ยว และธุรกิจมีคฤหาสน์ และกิจการท่องเที่ยวอื่นให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะมีอำนาจปกครองและบริหารจัดการในเขตพื้นที่ของตน มีอำนาจในการวางแผน พัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว ป้องกันและดูแลแหล่งท่องเที่ยวและสถานที่ท่องเที่ยว

หลักการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นองค์กรหลักที่สำคัญในการดำเนินการจัดการท่องเที่ยวของประเทศญี่ปุ่น สามารถนำมาปรับใช้กับประเทศไทยได้ ญี่ปุ่นมีโครงสร้างของรัฐและระบอบการปกครองในลักษณะที่ใกล้เคียงกับไทย การกระจายอำนาจทางปกครองให้แก่ท้องถิ่นในด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จะยังผลให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และสภาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเขตพื้นที่ตนมากขึ้น

ปัญหาจากการศึกษาได้ดังนี้

ปัญหาจากบทบัญญัติของกฎหมาย และ ปัญหาจากการบังคับใช้กฎหมาย

1 ปัญหาจากบทบัญญัติของกฎหมาย

ปัญหามาตรการทางกฎหมายในดูแลคุ้มครองแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดย

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไทย พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 มาตรา 16 (8) การส่งเสริมการท่องเที่ยว ซึ่งมีได้บัญญัติถึงการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จึงมีได้อยู่ในขอบอำนาจ และหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะได้

1.2 ปัญหาด้านงบประมาณเพื่อจัดการสิ่งแวดล้อมประเทศไทยยังไม่มีการจัดเก็บภาษีสิ่งแวดล้อมหรือเครื่องมือทางการเงินการคลังที่มีประสิทธิภาพ และเป็นระบบอย่างพอเพียงในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ดี ปัญหามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ: อุปสรรคสำคัญของการจัดการสิ่งแวดล้อมในระดับท้องถิ่นภาคประชาชนเห็นว่าประเด็นสำคัญการคุ้มครองดูแลทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมยังถูกมองเป็นเรื่องไกลตัว

2. ปัญหาจากการบังคับใช้กฎหมาย

ปัญหาด้านความพร้อมของบุคลากรท้องถิ่น องค์การบริหารส่วนตำบลนั้นเป็นองค์กรขนาดเล็กไม่มีการจัดแบ่งโครงสร้างทางการบริหารบุคคลรับผิดชอบด้านงานคุ้มครอง ส่งเสริม จัดการสิ่งแวดล้อมได้โดยตรง พบว่าการขับเคลื่อนนโยบายโครงการต่างๆทางด้านสิ่งแวดล้อมมักขาดบุคลากรที่มีความสามารถในการแปรนโยบายไปสู่การปฏิบัติได้ถูกต้องตามหลักวิชาการ

3. ปัญหาการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศยังไม่ชัดเจน

ปัญหาการกำหนดนโยบายและวิสัยทัศน์ของผู้นำท้องถิ่นเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศยังไม่ชัดเจน โดยในแผนพัฒนาท้องถิ่นปัจจุบันมุ่งเน้นในทางโครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค และประชาชนเห็นว่าโครงสร้างพื้นฐานเศรษฐกิจ ยังสำคัญยิ่งกว่าการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าในเรื่องมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น: ในเขตการปกครองขององค์การบริหารส่วนตำบลกึ่งตังนั้น ผู้ศึกษาเห็นว่า ในต่างประเทศทั้งประเทศฝรั่งเศสและประเทศญี่ปุ่น กำหนดบทบาทและอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการรักษาสิ่งแวดล้อมชุมชนตามหลักการกระจายอำนาจและตามกฎหมายสิ่งแวดล้อมของประเทศกว้างขวางและมีความเป็นอิสระค่อนข้างมากและการใช้อำนาจหน้าที่ของทางราชการส่วนกลางก็เฉพาะในเรื่องที่เป็นกิจการและนโยบายหลักของประเทศ กิจการเกี่ยวกับการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม รัฐบาลกลางจะดูแลในส่วนนโยบายและแผนหลัก สำหรับการดำเนินการและการตรากฎหมายท้องถิ่น โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการเองทั้งนี้จะไม่ขัดหรือแย้งกับกฎหมายหลักของส่วนกลาง กฎหมายพื้นฐานเชิงนโยบายกำหนดแนวทาง สำหรับภารกิจดูแลสิ่งแวดล้อมองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรับมอบแล้ว สามารถบริหารจัดการด้วยตนเองภายใต้ความสามารถของตนเองร่วมกันดำเนินการระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือซื้อบริการ มอบหมายหรือจัดซื้อจัดจ้างให้เอกชนดำเนินการแทนได้

การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไทย ตามเจตนารมณ์แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ให้้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีอำนาจหน้าที่ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและ

สิ่งแวดล้อมในท้องถิ่น และการบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น พระราชบัญญัติ กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ควรบัญญัติ กฎหมายเพิ่มเติมรองรับให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ในการจัดการและส่งเสริมการ ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะได้ออกมาตรการทางกฎหมาย เช่นการออก ข้อบัญญัติท้องถิ่นจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้ การจัดสรรงบประมาณรายจ่ายประจำปีเพื่อส่งเสริม การท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้โดยชอบด้วยกฎหมาย การนำรูปแบบของประเทศฝรั่งเศสและญี่ปุ่นที่ให้อำนาจ ท้องถิ่นพิจารณาใบอนุญาตการเข้าออก การดำเนินกิจกรรมในพื้นที่อนุรักษ์ การกำหนดแผนเส้นทาง กิจกรรมท่องเที่ยวเดินป่าในพื้นที่อนุรักษ์ การให้สภาท้องถิ่นจัดตั้งสำนักงานท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยท้องถิ่น อาจดำเนินการเอง หรือร่วมกันระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือหน่วยงานเชี่ยวชาญด้านการ ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หรือมอบจัดซื้อจัดจ้างเอกชนให้การจัดการท่องเที่ยวแทนลักษณะเดียวกับประเทศ ฝรั่งเศสและญี่ปุ่นจะทำให้ชุมชนได้รับประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติโดยตรง เกิดความหวงแหน ทรัพยากรโดยรอบพื้นที่ป่าอนุรักษ์ตามมา

กรณีปัญหาจากบทบัญญัติของกฎหมาย และ ปัญหาจากการบังคับใช้กฎหมายผู้ศึกษามี ข้อเสนอแนะดังนี้

1. ปัญหาจากบทบัญญัติของกฎหมาย

1.1 อำนาจบทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สมควรบัญญัติกฎหมาย เพิ่มเติมรองรับให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ในการจัดการและส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิง นิเวศ เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะได้ออกมาตรการทางกฎหมาย เช่นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น จัดการ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้ การจัดสรรงบประมาณรายจ่ายประจำปีเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว เชิงนิเวศได้โดยชอบด้วยกฎหมาย โดยบัญญัติเพิ่มเติมในพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการ กระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 มาตรา 16 (8) การส่งเสริมการท่องเที่ยว ให้รวมถึงการส่งเสริมและจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

หากมีกฎหมายให้อำนาจองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแล้ว ผู้ศึกษาเห็นว่ การสร้างทัศนคติที่ดีต่อชุมชนให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการออกข้อบัญญัติ ประมวลความต้องการ และลำดับความสำคัญของปัญหาความต้องการของชุมชนปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับองค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นโดยกำหนดให้มีบทบาทการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างเป็นรูปธรรม ร่วมกับกรมส่งเสริม การปกครองส่วนท้องถิ่นควรเป็นที่ปรึกษาที่ดี พร้อมทั้งจะให้คำแนะนำท้องถิ่น จัดตั้งหน่วยงานกลางหรือ หน่วยงานเอกชนที่มีความรู้ความสามารถเฉพาะด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศร่วมดำเนินงานกับท้องถิ่น เพื่อ กำหนดข้อกฎหมายในเรื่องการมีส่วนร่วมของชุมชน สิทธิและหน้าที่ของประชาชนไว้ในกฎหมาย รวมถึง ติดตามให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นออกข้อบัญญัติตำบล ที่ประกอบไปด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการ บริหารจัดการสิ่งแวดล้อม โดยจะต้องยึดถือหลักการมีส่วนร่วมของประชาชน นับตั้งแต่กระบวนการเริ่ม จนประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่น

1.2 ปัญหาด้านงบประมาณเพื่อจัดการสิ่งแวดล้อมภาครัฐควรจัดให้มีไม่มีการจัดเก็บภาษีสิ่งแวดล้อมโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และให้เป็นรายได้ของท้องถิ่น ซึ่งจะเป็นเครื่องมือทางการเงินการคลังที่มีประสิทธิภาพในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ดี

2. ปัญหาจากการบังคับใช้กฎหมาย

ด้านความพร้อมของบุคลากรที่จะดำเนินการตามโครงสร้างทางการบริหารบุคคล รับผิดชอบด้านงานคุ้มครอง ส่งเสริม จัดการสิ่งแวดล้อมได้โดยตรง มีข้อจำกัดด้วยเรื่องงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น ผู้ศึกษาเห็นว่า การปรับปรุง ยุทธศาสตร์การพัฒนาทรัพยากรบุคคล ด้านการสร้างระบบการจัดการความรู้ และการพัฒนากำลังคน โดยจัดให้มีแผนงานพัฒนาความรู้ในองค์กร แผนงานการจัดทำระบบ และประสานการพัฒนาาระบบราชการกับหน่วยงานต่างๆในสังกัด และนอกสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และยุทธศาสตร์ด้านการฝึกอบรมจัดให้มีแผนงานฝึกอบรมบุคลากรตามความจำเป็น รวมถึงการสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับหน่วยงานนอกองค์กรที่มีองค์ความรู้ เพื่อให้เกิดการพัฒนา กำลังคน และสนับสนุนประเด็นจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

3. ปัญหาการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศยังไม่ชัดเจน

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรกำหนดนโยบาย และแผนปฏิบัติการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ไว้ในแผนพัฒนาท้องถิ่นให้ชัดเจน กำหนดให้เป็นวาระของท้องถิ่นที่ทุกคนต้องเข้าใจ การบริหารจัดการตามกรอบนโยบาย และการดำเนินงานในทิศทางของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อย่างยั่งยืน การประสานการใช้ประโยชน์เพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับสภาพดั้งเดิมของแหล่งไว้ให้ได้ ภายใต้การจัดการที่มีประสิทธิภาพ เน้นการสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชน และอาศัยความร่วมมือของทุกภาคส่วน ภายใต้ทรัพยากรที่มีในท้องถิ่น รวมไปถึงทุนทางสังคม ให้เกิดความสมดุลในการจัดการท่องเที่ยวที่ให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อมและวิถีชีวิตวัฒนธรรมความเป็นอยู่ของชุมชน